

Stillingen dertil i Helsingør —, da er det der blevet saaledes modtaget, at kun nogle ganske enkelte ere stemte for det, medens det overvejende store Flertal af Lodsjerne ere absolutte Modstandere af, at dette Forslag føres igennem, fordi de se, at det vil komme til at gaa ud over dem paa en saadan Maade, at de ikke kunne være tjente dermed. Jeg skal da ogsaa som min personlige Mening sige, at det er ikke underligt, om disse Mennesker ikke ville gaa med til noget saadant, thi de Tal, jeg har nævnt, ere temmelig talende, og det er jo ganske rimeligt, at de søge at værgе sig imod, at deres Indtægter blive betydelig mindre, end de have været for. Der stilles jo nemlig temmelig store Fordringer til Lodsjerne. Det fordres, at de skulle være ordentlig klædte, de skulle have tilstrækkeligt Tøj til at kunne tage ud paa Søen, selv i haardt Vejr, og det koster ikke ganske lidt, og naar man saa ser, at de skulle nøjes med en aarlig Løn af 600 Kr., tror jeg, at man vil indrømme, at intet Menneske kan være særlig slikken efter at søge Bladser af den Bestaffenhed. Jeg tror ogsaa, at man vil kunne forstaa, at naar Lodsjerne i Helsingør sætte sig imod, at dette Forslag føres igennem, er det med temmelig god Grund. Jeg stiller mig saaledes, at jeg mener, at Staten har den Forpligtelse til at lønne Lodsjerne ordentlig, saa de kunne leve og paa en værdig Maade kunne repræsentere den danske Sømandsstand, thi det gøre de jo faktisk, naar de komme om Bord i fremmede Skibe; de maa derfor kunne møde ordentlig klædte, være stillede saaledes, at de uden Mæringsjorg kunne skaffe de Klæder, der ere nødvendige for dem i haardt Vejr osv. Jeg vil derfor henstille til det eventuelle Udvalg — muligvis bliver det det ærede Finansudvalg —, naar det faar denne Sag under videre Behandling, at tage under Overvejelse, om det ikke skulde være rettest, at Staten overtog Lodsferierne, hvad den jo har en Forpligtelse til for Dresunds Bedkommende, ikke saaledes, som det er ordnet nu, at Lodsjerne skulle ligge og kapre sig deres Fortjeneste til, men saaledes, at Lodsjerne lønnes af Staten, medens Staten saa overtog de Fonds, der nu tilhøre Lodsjerne, deres Sollekasse, deres Pensionskasse osv. og saa lønede Lodsjerne ordentlig, overtog deres Pensionering, overtog Baadene og vedligeholdte hele Lodsferiet, som det bør vedligeholdes. Saaledes ser jeg paa Sagen. Jeg vilde ønske, at den højtærede Marineminister og det ærede Finansudvalg vilde tage disse mine Ord under Overvejelse og søge at finde en Maade, hvorpaa vi kunde løse Spørgsmaalet om Ordningen af Dre-

sundsLodsferiet paa en heldigere Maade, end her er foreslaaet i det af den højtærede Marineminister forelagte Forslag.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil ikke paa nogen Maade paastaa, at det Lovforslag, jeg her har indbragt, skulde være fuldkomment, men jeg tror dog paa den anden Side, at det vil forbedre Forholdene noget for Lodsjerne, og ikke, som det ærede Medlem (Chr. Rasmussen) mente, gøre dem ringere. Jeg har ikke alle disse Tal ved Haanden, og selv om jeg havde dem, tror jeg ikke, at det just her vilde være Stedet at kæmpe indbyrdes med store Klæffer af Tal. Skønt jeg ikke tør paastaa det bestemt, tror jeg dog, at der har været ikke saa Regnefejl i det, der blev meddelt af det ærede Medlem, men det kan man jo meget let forhandle om i det eventuelle Udvalg. Det ærede Medlem sagde, at Forslaget ikke var fremkommet for at hjælpe Lodsjerne, men for at hjælpe Lodsinspektørerne. Maa jeg sige, hvorledes det har sig med Lodsinspektørerne. Nu lønnes Lodsinspektøren med halvanden Part mod faste Lodsfer paa ældst Lønning. Det, der foreslaas, er, at Lods-kassen skal afgives 1 pCt. til Lodsinspektøren, men ellers intet; Statskassen skal i øvrigt betale Lodsinspektøren. Jeg vil dog spørge, om det ikke ogsaa er at hjælpe paa Lodsjerne. Det kan gerne være, at Lodsningernes Antal gaar saa meget yderligere ned, at det, der er foreslaaet af mig, ikke vil være tilstrækkeligt, men saa vilde jeg foretrække, som det ogsaa mentes i Lodsferierne, at man skulde indskrænke Antallet af Lodsjerne yderligere, end der er foreslaaet af mig. Naar jeg ikke har gjort Forslag derom nu straks, er det, fordi jeg dog hellere vilde se mig lidt for, om det virkelig ogsaa var nødvendigt, idet vi jo ere bundne ved Traktat angaaende Dresundstolden til ikke at forsømme dette Lodsferi. Vi ere ved Traktat bundne til at holde et fuldt tilstrækkeligt Antal Lodsfer i Dresund; det have vi faaet Penge for og Penge i rigeligt Maal i sin Tid, saa vi ere bundne til at holde Lodsferierne i forsvarelig Stand. Jeg vil altsaa først gerne se, om det ikke kan gaa uden yderlig Indskrænkning i Lodsfernes Tal. Det bliver ganske vist nu indstillet af Helsingørs Lodsferi at foretage yderligere Indskrænkning, men i Fjor var det af modsat Mening, saa det er jo dog ønskeligt at se sig en lille Smule for der. Det ærede Medlem mente, at man skulde gøre Lodsjerne aldeles til Statsmedsmænd. Jeg tror ikke, dette vilde være heldigt. Den Vej vilde jeg ikke gerne gaa, og jeg er ogsaa lidt i Tvivl, om